

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravníštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravníštvo „Slov. Naroda“.

Samo za nemščino.

Da tudi sedanji vladni krogi pripisujejo nemškemu jeziku vse magične, odrešilne in vzveličalne moči in da sami sebe zmatrajo za izvoljene organe, po katerih naj v naše izsušene žile pritaka balzam nemštva, to je nam avstrijskim Slovanom predobro znano, ker to čutimo v živem našem telesu. Sedanji vladni možje so z večine nemškega rojenja, svojo mladost so pretičali pri nemških učiteljih in knjigah in svojo karijero so napravili v časih, ki so bili za nemštvo in nemške sinove „zlato vek“. Njih ljubezen do nemščine je torej obrazložena. Drugo pa je vprašanje, ali je tudi opravičena ta ljubezen. Bila bi opravičena tedaj, ako bi ti oblastniki bili sami svoji možje, ako bi jedli svoj kruh in smeli govoriti ter delati po svoji glavi. Toda uradniki so se imeli marsičemu odpovedati, ko so se odločevali za svoj stan. Urad ni več privatna oseba, uradnik nema služiti sebi in svoji volji, nego ozirati se ima na občinstvo, katerega blaginja mu je izročena bila, ozirati se ima na razmere, tem ima streči. Tudi za ministra ne veljajo druge postave. Avstrijski mini-

ster, ki ga je rodila nemška mati, z nazori napolnila nemška vzgoja in kvišku dvignila nemška sapa, po vsem tem še nema legitimacije, da bi smel delati propagando za nemštvo, to zato ne, ker v Avstriji ne živijo zgolj Nemci, zgolj njegovi rojaki in ljudje in ker se njegovo področje s primerno odgovornostjo razteza tudi na take, katerim je slovanska svoja narodnost neoddažno blago. Če tedaj ima avstrijsko ministerstvo le Nemce na razpregledi, Slovane pa ignoruje, s tem samo sebe tako obsodi, da ni na svojem mestu. Nikakor se ne dá opravičevati z uradnega stališča, da bi bila uradna ušesa odprta samo za nemške težnje, za slovanske pa da bi bila gluha. Še slabše pa je za takšno pristransko vladno, ako se njeno vedenje meri še z drugotnimi merili. Tako neskončno trpi vera v tisto vladno, ki je jednakopravnost proglasila za zarodek in vodilo svoje eksistencije, ki pa se v resnici sedaj trudi dokazati, da se narodi dadó tudi s hinavščino vladati. Sedanja naša vlada hlina nam svoje jednakopravnostne misli že sedmo leto, ker jih pač poudarja po svojem personalu in svojih listih, „in praxi“ pa vidi jedno samo narodnost, jeden sam jezik, le nemško narodnost in le nemški jezik.

Z bistrimi Argusovimi očesi opazujejo vladni krogi in publicisti nemštvo, ako se kje nahaja v manjšini. Za to nemštvo se spisujejo najvestnejše krstne, šolske, poročne in mrtvaške matice. Bog ne daj, da bi se članovi tega nemštva ne udeleževali javnega življenja, kakor hitro spolnijo 24. leto! To bi bilo znamenje, da so nezadovoljni ali pa da hira, in to našim deželnim predsednikom in svetnikom krati uradno spanje. Potem pa za nemščino v taci krajih — kakšna viša politična medicina se zá-njo uporablja! Slovenske poslance v kranjski kronovini se je znalo pridobiti za to, da so dovolili v slovenski deželi nagrado za nemški jezik. Ta doseženi smoter je tako interesanten, da so sigurno morala biti interesantna tudi sredstva. Slovenska peresa se sedaj dotirajo, da dokazujejo potrebo nemščine, in kako velika sreča so za nas v deželi štirje odstotki nemški, katere moramo čuvati kot zdrave svoje ude. Mestni odbor Ljubljanski so oficijozno vlekli na križ „usque ad mortem“, ker je hotel najprvo imeti pravičnih in pametnih šol za veliko

večino slovensko, potem še le za manjšino nemško. O da, sladko je biti v manjšini! Toda ne Slovincem, ne Slovincem na Koroškem, na Štajerskem, v Trstu itd., tu bodi še toliko jadikovanja za slovensko narodno šolo, še toliko potrebe — nobeden te ne čuje, a če te čuje oficijoz in Nemec, smeje se ti, dobro se mu zdi, da hira tvoja narodnost v trdi in peščeni zemlji pod neusmiljenimi viharji! A vzdihne naj kje nemška dušica, takoj so vsi uradovi napolnjeni s skrbjo za to nemško dušico!

Tako pa se nemštvo ne pestuje le sredi malo uvaževanega Slovenstva, nego tudi nasproti narodu českmu. Vidi se, kakor da sedanji oblastniki in njihovi organi nemajo drugega opravila, nego li loviti nemške kaprice in vzdihljaje v svoje naročje. Kakšen hrup so vzdignili, ker je župan Praškega mesta, dr. Černý, novega metropolita českega pri dohodu v Prago pozdravil s českim jezikom, a ne tudi z nemškim! Vladne liste smo videli v tovaršiji z nemško opozicijskimi organi padajoče po odličnem Praškem županu, — jasno, da je brezmerne obramba nemštva vladi in nemškimi „eksaltados“ vkupen smoter. Ko bi vladnim listom pogleda ne kalila nemška prenapetost, mogli bi uvideti, da dr. Černý, posluživši se za pozdrav grofa Schönborna češčine, ni le tako prav ravnal kot sin in zastopnik svojega naroda, nego tudi kot takten javen mož. Novega nadškofa, še predno je bil imenovan, napadali so nemško-liberalni časopisi uprav cinično. Svojim pristavcem v Budejovicah so dali nalog, da grofa Schönborna, kadar bode od svojega prejšnjega mesta slovo jemal, popolnem ignorirajo, in kot dopolnilo k tej nemško-mili demonstraciji so ukazali Nemcem v Pragi, naj dohoda Schönbornovega nikakor ne praznujejo. V Budejovicah so res le Čehi napravili slovo odhajajočemu metropolitu in sedaj je bilo za Praškega župana očitno, da tudi on ne sme metropolita ogovoriti z nemškim jezikom. Ako se Nemci tako odstraniti hoté, kako naj si upa dr. Černý v njihovem imenu govoriti? Ta je jedna. Druga pa je, da je imenovanje grofa Schönborna za Prago bil čin, ki so ga že naprej ožigosali in mej največje grehe Taaffejeve zapisali monitèrji naših nemških nacionalcev. Demonstracije proti imenovanemu metropolitu so torej bile tudi demonstracije proti tistim,

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

I.

(Dalje.)

Baš ko pero zopet utakne za uho, odpró se dveri in v sobo pokuka lepa ženska glava, katere blede obraz je kazal razjarjenost in njene polne, sveže ustne so se tresle, vprašaje: Ali morem spregovoriti z vami nekaj besedij, gospod Koudela?

„Le naprej, Terezija!“ odgovori starec veselo, nespusteč oči s papirja in si mane radostno roci.

Postava gospe Terezije prikaže se sedaj vsa iz za dveri in kdor bi jo bil prvič videl, kipečo ognjivo rjavko v najlepših letih, pogledal bi jo bil zaljubljeno in nedvomno s pomislekom, da spada k lastnostim te zale mlade žene mrvica nedolžne ko-

ketnosti. Toda bil je li vplival ta beli pajčelan z rožastimi trakovi, udihnen na črne lase, bil je li uplival ta iz ramen sezajoči beli zastor z ljubkimi rožasto obrobljenimi žepi na oko gospoda Koudele, zgodilo se je od obeh s popolno zaželenim učin-

kom. Povešeno oko starega obvisi v hipu komaj na robih svetlo-žolte obleke, ki jo je Terezija nabrala stopivši v sobo z malo, belo roko po jedni strani v ugledni gubi.

Gospod Koudela stegne v tem ubežnem pogledu roko proti Tereziji, kakor bi hotel za hip prestriči preteči poplav njene zgovornosti, in reče: „Samo za trenotek potrpite, Terezija! Prečitam vam, kar sem baš napisal.“

Vzame iz priproste lesene tobačnice precej duhana, se posluži z mnogimi okolnostmi modrega žepnega robca in čita:

„Ajta, nová zelených po nivách milo králuje Vesna! Z kúry¹⁾ mladé pastýř veselý sobě píšťalu hlasnou umně robí —“

„Krasno!“ hvali Terezija, tlačéč prsta na zdéhajoča usta.

Koudela mahne z roko kakor na obrano in ponavlja.

„Z kúry mladé pastýř veselý sobě píšťalu hlasnou Umně robí, z útlých²⁾ i robí sobě varhany³⁾ stěbel. Kůzle⁴⁾ čilé —“

„Jako krasno!“ utakne se gospodarica v tok šestomerov z novo nenaměstno zarezo. „Prihajam, gospod Koudela, s teško tožbo na mladega gospoda.“

¹⁾ skorja. ²⁾ nežen. — ³⁾ orglje. — ⁴⁾ kozli.

Kůzle čilé skotačie⁵⁾“ — hiti iz nova stari po kratkem njenem molčanju.

„O, dolgi čas in stoječa voda ne rodita nikdar nič dobrega!“ seže zopet gospodarica v besedo. „Vojteh že ne ve, kako bi prebil čas. Od kar se je ogrelo, čepi od jutra do večera pri oknu, ležé skoro s celim telesom in gleda tako na ulice. Že sosedje govoré o tem. Oni dan sem slišala, kakor je grbasti sosed krojač pravil, da menda gospodič preži z zgornjice in zeva kakor kameniti mož s stebra pri sv. Vitu.“

Za trenotek obmolči. Takrat molčal je i Koudela. Spoznavši, da njene gospodarice ne mika nikdar zvedeti, kako podi čile kozle, odloži černo polo in pretepava s skakajočimi prsti po mizi nove polke šestomerov. Vender ne sodite iz tega daktilskega ognja starega Koudele, da je reden člen pesniškega društva. Poslal je sicer v déžel kot mladenič nekoliko časomernih igračic v različnih listih, toda vrnil se je kmalu v praktiško življenje od želje po literarnih lavorikah. Stoprav ko se je v predvečer življenja obrnil do tihega pristanišča, vzbudila se je s tolpo spominov na daljše lepše čase tudi ta mlada priljubljena stvar zopet v njegovem srci. Va-

⁵⁾ skačejo.

ki so grofa Schönborna povzdignili v visoko službo. Mesto da bi torej vladna žurnalistika karala nedostojno abstinencijo Nemcev, mlati rajši po českem županu, ki je bil takten dovolj, da je uvaževal abstinencijo nemško, ter izpregovoril le s českim, občevalnim jezikom zlate Prage. Vse to pa je za vladne liste brez pomena. Veter veje sedaj tak, da je za nemštvo delati na vse kriplje. „Wir aber werden nur geduldet!“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 25. avgusta.

Lienbacherjevo prizadevanje osnovati katoliški klub, vzbudilo je v časnikih živo polemiko. Še sedaj se ta po raznih listih pretresuje, če tudi je že gotovo, da nemški konservativci v bodočem **državnem zboru** ostanejo pri desnici. Ker nekateri nemški konservativni listi tako radi poudarjajo, da je treba, da bi nemško konservativna stranka bila nezavisna in samostojna, svetujejo sedaj „Narodni Listy“, da bi Čehi posnemali v tem oziru nemške konservativce, in česki poslanci bi naj v državnem zboru sestavljali popolen samostojen klub, ki naj bi z vodjami desnice pogajal se le od slučaja do slučaja. Potem bi v državnem zboru se videlo kaj o českem kraljestvu, ne pa samo o českih volilskih okrajih. Mi dvojimo, da bi tako rušenje desnice, kakeršno nasvetujejo „Narodni Listy“ bilo sedaj umestno in koristno.

Nemški, madjarski pa tudi poljski listi grajajo govor, s katerim je Praški župan pozdravil novega **českega** primasa. Madjari se bojé, da se ne bi dualizem rušil, ko bi se kedaj v dejanji izvršile pravice česke krone. Zategadelj v Pešti jako zamerijo Čehom, da ti ne morejo pozabiti svojih zgodovinskih pravic. Poljski list „Czas“ pa misli, da bi bil Praški župan moral nadškofa tudi nemški nagovoriti, ker je Praga mesto z mešovitim prebivalstvom. Dobro odgovarja „Politik“ temu poljskemu listu, da bi po tem takem v Levovu morali tudi vsi slavnostni govori vršiti se tudi nemški in rusinski, ne pa samo poljski, kajti tam biva kakih 9000 Nemcev in 6000 Rusinov. — „Česka Politika“ priporoča, da bi se v Pragi priredila narodna razstava, katera bi pokazala sliko napredka Čehov v vseh ozirih ter bi daleč presegala razstavi v Budimpešti in Antverpeni. Stroške te razstave bi plačale dežele česke krone, nekaj pa država. Ta razstava, ki bi bila lahko čez dve leti, bi imela velik političen pomen, kajti pri tej priliki bi se sešli avstrijski Slovani v Pragi. Ideja je dobra, ali težko izvršljiva, ker moravski in šlezjski deželni zbor ne bodeta hotela zato ničesar privoliti, ker imajo v njih liberalni Nemci večino.

V zadrugi lasničarjev v **Gradci** imajo Hrvatje večino mej pomočniki, pa tudi mej mojstri je mnogo Hrvatov. V sestavljajočem zboru pomočnikov predlagalo se je, da bi se pravila predložila tudi v slovensčini in naznanila zadruga se objavljale tudi v hrvatskih listih. To pa je hudo dirnulo načelnika zadruga, Gerresdorferja, ki je zagrizen Nemec. Da bi v tej zadrugi pripravil Slovane ob večino, poprosil je Dunajsko lasničarsko zadrugo, da pošlje nemških pomočnikov v Gradec. Ko so Hrvati to zvedeli, prisilili so načelnika, da odstopi.

Vnanje države.

Kakor je „Morning Post“ izvedela, dobila je angleška vlada od ruske nove predloge o **afgan-skem** vprašanji, po katerih bi Zulikar ostal pri Afganistanu, dočim bi pašniki ostali pri Rusiji. — Garnizija v Heratu broji 12000 vojakov. To mesto se hitro utrjuje, 3000 delavcev dela dan na dan.

ril je za kratek čas daktile, spondeje, anapeste liki drugi starci tičnice, ali narodnogospodarske članke. Brez hrepenenja po slavi mislil je svoje heksametre ostaviti v rokopisu potomcem, da se z njimi seznanijo.

V tem pa je mogel obrniti svoje misli k daktilom tolikanj bolje, ker začne Terezija, pustivši Vojteha, veleznano poglavje o služabkinjah, koje je znal Koudela, slišavši je vsak dan, skoro na pamet. Domačija njegova se je spremenila pod vodstvom Terezije v golobnjak, v katerem so se vrstile neprestano službine golobice. Vsaka je ostavila to prijazno domatijo, popravivši si perje. Kratka njih povest v tihi stari hiši bila je vedno za las jednaka. Kakega jutra prikaže se namreč Koudeli mej dvermi s kavo in vodo na taci neznan deklišk obraz, na pr. krotek obraz tihe plavolaske in usta Terezijina hvalijo na vse pretege novo to služkinjo; toda vsak nastopni dan zgubi se jedna iz hvaljenih čednostij in na zadnje ostane samo še slabo otročé; čez teden pa daje nesrečna dekla že sama povod k zabavljanju in grajam, ki se kar sipljó iz ust Terezijinih, dokler se kakega jutra ne prikaže pri dverih Koudeline sobe s kavo in vodo zopet nov deklišk obraz, z lasmi kakor vran in z očima kakor goreč

Vzhodnjermelijski generalni gouverner Gavril paša povrne se začetkom septembra iz Carigrada, potem pa bode potoval po deželi ogledovat urade. Pri tem nadzorovalnem potovanji spremljal ga bode direktor Hakanov.

Mej **Vatikanom** in Kitajem začno se v kratkem pogajanja zaradi varstva katoliških misijonarjev.

Nemški cesar izdal je ukaz, kateri priznava Bismarkovi ustanovi pravice juridične osebe. Glavnica te ustanove znaša 1.200.000 mark.

Ker je v **Tripolis** prišlo več turških čet, je tamošnjim mohamedancem zrastel greben. Kristijani neso več varni pred napadi. Francoski konzul poprosil je, da se mu pošlje jedna korveta s šestimi topovi v Tripolis.

Po najnovejših poročilih, katere je dobil Reuterjev Bureau iz **Sudana**, bili so krvavi boji v Berberu. Prebivalstvo, katero trpi veliko pomanjkanje, se je polastilo deželnih blagajnic.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 22. avgusta. [Izv. dop.] („Politiški otroci.“) (Konec.) Gospod urednik! kar naše mesto stoji, se ni toliko denunciralo in toževalo, kakor se je za časa volitev in posebno po volitvah; Rudolfovo pa imenujte od zdaj naprej „Vohonovce“.

Zdaj pa prosim, gospod čitatelj, vzemi v roko „Ljub. List“ od srede 19. avg. t. l. ter beri dr. Poznikovo „Poslano“.

Kakšno javkanje zopet in kakšno kujanje!

„Slovenski Narod“ je namreč prinesel pred 12 dnevi nek dopis iz Rudolfovega pod naslovom „politiško paperkovanje po volitvah“, v katerem ni bilo niti najmanjše psovke ali osebnega napada proti g. dr. Pozniku; le gola fakta so bila navedena, nič družega in tudi le fakta zadevajoča naše politično življenje in gibanje, ki zanima ne samo Dolenjce, nego ves slovenski svet. In ta „Narodov“ dopis je bil le odmev jako strupenemu „Poslanemu“ dr. Poznika na grofa Margherija v „Besnih Glasovih“. Na take strupene članke in osebne napade — naj si g. Poznik in njegovi tovariši jedenkrat za vselej zapomnijo — ne bomo nikoli molčali, sploh pa veže nas sveta dolžnost, v boj se podati zoper take, ki za nič družega ne skrbijo, nego kako bi zijajočo neslogo in razpor v narodu po moči pospeševali ter s tem narod v brezno tirali.

Mesto da bi tedaj dr. Poznik v svojem gori opominanem „Poslanem“ v „Ljub. Listu“ stvarno in možato proti njemu navedena fakta ovrgel, javka le in upije, „da se neka klika ne sramuje, na najpodliši način narodnjake obirati, sumničiti, obrekovati, sebe hvalisa in se proslavlja, kakšne zasluge da si je stekel za Novomeški „Narodni dom“, da je vstajal ob petih zjutraj in da je apno zastonj dajal in Bog vé kaj še, ter konečno še grozi s tem, da bo odložil predsedništvo v Čitalnici, županstvo na rotovži.

Je li to Novomeškega župana in notarja vreden odgovor? Dvomimo zelo.

„Politiški otroci“ pa ne bodo nikoli trdni „stebri“ za poslanca g. Šukljeja!

Dr. Pozniku odgovarjamo pa sledeče: Za zasluge, ki ste si jih pridobili kot predsednik Čitalnice so Vam hvaležni vsi tisti, ki te Vaše zasluge ceniti znajo; kot Novomeški župan pa ste ravno

Vi najglobokejše rane usekali narodni disciplini in slogi.

Pa kdo Vam je kot predsedniku Čitalnice kako žal besedo rekel ali kak las Vam skrivil? Imejte zaslug za to ali ono še stokrat več, zaradi tega pa vender ne morete zahtevati, da morajo Novomeščanje Šukljejevci postati, ali da ne sme nikdo pisati zoper tiste, ki neso za časa volitev in še zdaj ne pravilno in značajno postopali! Vi in Vaši tovariši ste tako prevzetni ali tako slepi, da mislite, da imate „Freipass“ za vse, kar koli hočete in počenjate! Ali mar menite, da se narodnjaki po tem klasifikujejo, kolikor po žepu tehtajo? — Kdor se pa na ulice poda, se ne sme jeziti, da ga drugi kritikujejo. Vi ste se podali — za Šukljeja — v politično borbo, tedaj ne upijte in ne javkajte, če se Vaša dejanja kritikujejo! Zakaj ste pa rušili narodno disciplino? Pustili bi bili Šukljeja — Šukljeja biti, če pa je Vam ravno tako na srce pri-rastel, da ga neste mogli pustiti, bili bi vsaj tako postopali in uganjali, kakor se Novomeškemu županu spodobi, — in nihče bi Vam niti jednega lasu ne krivil! — Ali nam — in smo li narodnjaki, vender Vi sodili ne bodete — je šlo tukaj za kaj višega, vzvišenega, — za narodno disciplino in slog, morda za narodov blagor in srečo in nasproti temu je vender „Narodni dom“ v Rudolfovem — malenkost!

Vi ste kakor mali otroci, še rogovilice ne smeš pokazati, in že je jok in stok! Γνώσις σωτηρίων, to Vam na srce polagamo.

Vi, g. dr. Poznik! se v svojem „Poslanem“ sklicujete tudi na „svoje delovanje za narod“. Ali še zdaj ne vidite, da ste pravo pot zgrešili, da ne delujete več za narod, nego narodu v škodo, v pogubo, in da narod ni še — Šuklje?

Dalje Vam na tiho zasepečemo na Vaši ušesi, da katilinarične osebe so pri tistej stranki, katera se ni sramovala, tacihih sredstev se posluževati, da je moral c. kr. sodnik vmes seči. Pri našej stranki ni nobenega obsojenega!

„Fej vas!“ Vam in Vašim tovarišem torej nazaj vračamo.

Vi dalje — Šukljeja opirajte — pravite, da se je g. Šuklje na g. Lehmana zato obrnil, ker je bil zadnji njegov „znanec“. Mi pa Vam odgovarjamo, da se je g. Šuklje na g. Lehmana s svojo pismeno ponudbo zato obrnil, ker je bil drugi kolo vodja tukajšnje nemške stranke.

Svet ni več tako nespameten, g. Poznik! da bi Vam vse verjel, kar v uradnem listu pišete.

Smeš pa se mi usiljuje pri Šukljejevih — od Vas v „Poslanem“ navedenih besedah: „dass ich (Šuklje) zu den gemässigten Elementen der slovenischen Partei gehöre“. To bo Vam, g. Poznik, lep „Sturmbock“!

„Narodov“ dopisnik je pred 12 dnevi v „Slovenskem „Narodu“ gosp. dr. Poznika tudi tako od strani opominjal, da naj ne pozabi, kar mu je po banketu v Brunnerjevi dvorani 28. junija t. l. prvi Novomeški domoljub gledé „Narodnega doma“ v zobe povedal. Hotel je dopisnik s tem le to doseči, da bi dr. Poznik opustil tisto delovanje z nekim drugim „pod enim klobukom“, o katerem že vrabci po strehah žvergolé. Pa dr. Poznik dopisnika ni ho-

plamen. Tako vrsté se plavolaske in rjavolaske vseh odličic (nuance) v neprestani prijetni zmeni.

Stari gospod poslušal je samo na pol zaničujočo kritiko poslednje plavolaske iz ust Terezije, ali na jedenkrat mu vrže ta pred oči neko knjigo in zakliče: „Glej, kaj sem našla pri tej brezbožni osebi!“

Koudela prelistuje skrbno ponudeno mu knjigo. Cerkev Matere Božje v Parizu. Roman od Viktora Hugo. Ananke. Quasimodo. Hm, jeclja razburjen svoji gospodarici. To se je godilo! Dekla čita romane! Kdo, kdo na vsem širnem svetu, kar živi, je slišal o služkinjah, čitujočih romane! Oh, pri sedanjih se more vedno kaj novega priučiti: če si misliš, da si spoznal najhujše, pa pride še hujše.

Toda zala gospa, kateri je Koudela v duhu že naprej položil v usta ta ukora vredna premišljevanja v njej lastnem slogu, nadaljuje kriče: „kateri živi človek je kedaj slišal, da se služkinjam izposojujejo romani.“

Ah, zares. Na naslovnem listu stoji: Iz knjižnice Vojteha Koudele. LXXXI. Stvar ima hujše lice. Res, da še živi človek ni čul, da bi sinovec domačina posojeval dekli romane. Kako more pasti tako globoko! Grozno!

Toda stvar je bila še hujša, nego si jo je mislil stavec. Gospodarica ga je opozorila konečno na glavni predmet svoje npravne razjarjenosti, rekše na pisanje, vloženo mej liste romana, koje je plulo od zvezd in biservov in o kojem se je — razven tega, da je imelo nekako nedoločni napis: „Angelu!“ — moglo naravnost soditi, da je bilo namenjeno za azurne oči stražne vestalke kuhinjskega ognja.

Zato se ve da ni moglo biti tako vse jedno vestnemu hišnemu gospodarju in strijcu. Zavzel se je in razjaril nad tem dogodkom. Vstane in teka urno po sobi, da so stanovi dolge suknje letali daleč za njim. Da vas ne pustim v laži glede časti g. Koudele, moram povedati, da je delal s svojimi stanovi ta divji veter samo za to, da bi navalil pesek v oči Terezije. Ni ga tako naglo kaka stvar ujezila. Posebno ta pregrešek njegovega sinovca ni bil tolik, da bi res razburil njegovo notranjost. Največ mrzelo mu je pri tem to, da je bil močen pri priljubljenem tihem delu. Danes mu je bila Muza sosebno naklonjena, kakor ste videli. Ipak je spoznal, da zahtevajo okolnosti, da se pred gospodinjo razjezi, in posrečilo se mu je dosti dobro. Obrvi so mu prilično raztegnejo in ustopivši se pred gospo, udari jako primerno s pestjo ob mizo. (Dalje prih.)

tel razumeti, kajti v svojem „poslanem“ le javka o „nehvaležnosti“ narodnjakov, in ker on sam pritrjuje, da mu je mož očital, da je on (Poznik) kriv, če bodo stareji upniki v zgubo prišli in da bi bolje bilo, ko bi se poslopje podrlo, mora „Narodov“ dopisnik temu še to pridjati, da prvič oni razgovor ni bil „prijateljski“ in drugič, da je oni domoljub g. Pozniku naravnost in češče v zobe povedal te-le besede: „Goljufali ste me!“

Da se je tedaj prepir vnel po listih in tolika mržnja navstala mej nami v Rudolfovem, so le Vaši in Vaših tovarišev grehi krivi; grehe pa zdaj vendar jedenkrat poznate.

Skušate sicer obeliliti sebe in svoje, pa le še bolj v močvirje zagazite. Tukaj v Rudolfovem pa so tla za — Šukljejanizem popolnem zgubljena, — to si zapomnite!

In tudi le Vaši grehi so krivi, da ste tukaj zaupanje zgubili, ne pa polemika v listih! Če pa tega ne verjamete, le pogledajte, gospodje, kdo v Rudolfovem še za Vas mara! In kdo je tega kriv? — Vi sami!

Pa drugod — boste rekli — Vam še verjamejo; mogoče, pa kedar bodo Vas in Vaše namere gg. Metličanje in Črnomaljeci tako izprevideli, kakor Novomeščanje spoznajo, potem je Vaša zadnja ura bila — Vam in Šukljeju. Do tačas se pa tolažimo s starim in resničnim rekom: „Gegen Dummheit kämpfen selbst Götter vergebens!“ Kajti sveta jeza mora popasti vsacega, ko bere Vaše „Besne Glasove“, katerim vsako sredstvo prav pride, da si le iz blata pomagata, kakor oni Vaš dopisnik iz Belekrajne, ki na poti iz Metlike v Črnomelj po vseh lužah in mlakah umiva in opira neko Metliško svojat in g. Dev-a, c. kr. sodnika v Črnomlju, — pa zaman, zamorec ostane zamorec.

Naše gg. deželne in državne poslance pa prosimo, da o pravem času ne zabijo, da nekolekovani slovenski list svoje predale odpira mesece sem raznovrstnim „Poslanim“ privatnih oseb zastonj in da se zastonj pošilja uradni list po hišah v Rudolfovem. Tako je dr. Poznik „Ljubljanski List“ z dne 19. avgusta t. l. po mestnih služabnikih in policistih skoraj v vsako hišo poslal, samo to je še pozabil, da bi bil ta list na vse vogale hiš nabiti dal. Tako najiven pa v Rudolfovem ni nihče več, da bi verjeti hotel, da g. dr. Poznik toliko številke „Ljubljanskega Lista“ iz svojega žepa plača, ali da se njegova in družih mnoga in dolga „Poslana“ na njegov račun tiskajo.

Da „politiškemu otroku“ nič ne manjka. ponuja in oddaja na zadnje Poznik „Narodovemu“ dopisniku županstvo na rotovži in predsedništvo v Čitalnici, dva mandata, katerih on sam v kratkem ne bo imel več — na razpolaganje. „Narodov“ dopisnik pa tudi ne kandiduje, najmanj pa pri dru. Pozniku, kateremu veljajo že dolgo sledeče tri be sede sv. pisma: Mene, Tekel, Upharsim!

Iz Ljubljane 25. avgusta. [Izv. dop.] Slavna kranjska hranilnica izpolnila je svojim zatiranim ljubčekom, našim Ljubljanskim nemčurjem njihovo najiskrenejšo željo s tem, da jim je za sedaj ustanovila dvorazredno ljudsko nemško šolo. V poslopji višje realke določen je prostor, kjer bodo modrovali učitelji — Urgermani, in poučevali našo Ljubljansko urgermansko deco in sam dr. Weitlof, predsednik nemškega „Schulvereina“ prišel bo v Ljubljano, da izroči učiteljem tem najdražji zaklad nemških štarišev, prihodnjo generacijo Ljubljanskih Nemcev! Kako se bo ta slavnost vršila, bode li ostala zgolj šolska, ali se jej bode primesilo tudi malo politične barve, o tem sedaj govoriti ne moremo, a mislimo si lahko, kako se je v enakem slučaju godilo doli v Mavrlu.

Toda to še ni vse, kar so dosegli smrtno preganjani Ljubljanski Nemci tekom minulega leta. Eminentno važno je poudarjati, da je Ljubljanska mestna občina prisiljena bila za malo število nemških (?) otrok napraviti nemško ljudsko šolo, ki se ima s početkom šolskega leta 1885/6 s prvim razredom otvoriti.

Torej za malo pridobitev, da se sme deca slovenskih meščanov odgojevati v materinem njihovem jeziku, moralo se je nemštvu v belej Ljubljani toliko dovoliti!

Dr. Weitlof je za svojo nemško šolo v realkinem poslopji preskrbel učiteljskih močij iz daljne nemško-česke dežele, in gotovo bi enakih mož rad naklonil tudi našej mestnej nemški šoli, ko bi mu bilo to dovoljeno. K sreči bode predlagal učitelja za to mesto naš narodni c. kr. mestni šolski svet, od

katerega smemo upati, da bode uvaževal razloge, ki mu stavijo v sveto dolžnost, da se bode oziral v prvej vrsti na kompetente narodnjake, ki so poleg tega tudi dobri šolniki.

Brez dvojbe pa je mej kompetenti za učiteljsko službo na nemški mestnej šoli veliko takih, ki so čestokrat svoj plašč obračali po vetru, ki so po svojem protektorji, pokojnem dež. šol. nadzorniku Pirkerji marsikaj dosegli, a si po narodnjaštvu, katero zdaj hlinijo, še več doseči obetajo. Na take se ne sme ozirati!

Ljubljana potrebuje vrlih značajnih učiteljev, ki bodo trdno stali na strani naše pravične narodne stvari tudi v najhujšem času.

Ljubljana potrebuje mej učitelji svojimi delavnih močij. Središče naj bode vzgledno po delavnosti in narodnosti; potem se bodo tudi učiteljstvo z dežele jednako navduševalo in ne bo več slišati o tolikem številu odpadnikov, kakor je bilo to pred leti prežalostno znamenje časa.

Kakor so si torej naši Ljubljanski Nemci prizadevali, pridobiti si za svojo stvar unetih mož, istotako naj tudi naši narodni šolski zastopi skrb, da pridobe belej Ljubljani narodnih učiteljev — delavnih mož, katerih jej sedaj še prav veliko manjka!

Iz Železnikov 22. avgusta. [Izv. dop.] Tudi pri nas se je slovesno praznoval rojstni dan presvetlega cesarja. Bralno društvo okrasilo je svojo sobo s cesarskimi in narodnimi zastavami, na lepo razsvetljenih oknih bili sta v 17. dan t. m. podobi cesarja in cesarice. Pevci peli so cesarsko pesen, katerej sledili so gromoviti živioklici. Predsednik imel je potem nagovor, v katerem je z navdušenimi besedami slavil cesarjev rojstni dan in izrekel presrečno čestitko. Dne 18. t. m. zbralo se je Bralno društvo in z zastavo šlo v cerkev k maši, ki jo je služil g. župnik. Po maši pela se je zahvalna pesen, potem pa še cesarska pesen, pri kateri smo vsi društveniki ustali, kakor se mnogi izmed nas ustali na poziv Onega, kojega rojstni dan se je slavil, kadar je bilo treba zameniti težko kladivo s puško in bódalom. In da ima tudi v naši dolini mnogo hrabrih vojakov, to pričajo svetinje srčnosti ki dičijo prsi marsikaterega izmed naših članov.

Domače stvari.

— (Cesaričinja Štefanija) pripeljala se je potujoč v Miramare včeraj z brzovlakom, v Ljubljano. Na peronu zbralo se je mnogo občinstva, mej njim deželni predsednik baron Winkler, F. M. L. baron Reinländer, župan Ljubljanski Grasselli, polkovnik topničarstva Eschenbacher itd. Ko je došel vlak, pozdravilo je zbrano občinstvo cesaričinjo burnimi živioklici. Cesaričinja Štefanija bila je takoj pri prihodu pri oknu dvornega voza in pozdravljala je prijazno na vse strani. Nadvojvodinja Štefanija, s katero potuje tudi nje hčerka Elizabeta, vzprejela je v dvornem salonskem vozu tukajšnjega topničarskega polkovnika pl. Eschenbacherja, ki je kot bivši adjutant prestolonaslednika z visoko gospo osobno znan. Ves čas, ko je vlak stal, bila je razoglava pri oknu, in zbrano občinstvo je lahko opazovalo nje krasne plave lase. Oblečena je bila v sivo obleko z belo udelanim prsnikom. Za pasom imela je šopek modrih planinskih cvetic, ne pa „plavice“, kakor so vročekrvni Nemci trdili. S polkovnikom pl. Eschenbacherjem govorila je še skozi okno in rekla, da se je že pred tremi leti vozila v Trst in da jej ti kraji zelo dopadejo. Mej navdušenimi živioklici odpeljala se je po 12 minut trajajočim postanku prijazno odzdravljaje proti Trstu. Ob vseh prehodih čez železnico, posebno pa v Lattermanovem drevoredu bilo je na stotine občinstva.

— (Pri ministru baronu Pino-tu.) ki je od Slovencev koroških voljen v državni zbor, bila je te dni v Hohlhofu pri Velikovci deputacija Slovencev. Vodil jo je starosta g. prof. A. Einspieler ter ministru na srce polagal narodne želje koroških Slovencev. Izročil mu je tudi izvrstno knjižico J. Haderlapovo, v kateri so opravičene želje naše popisane in obrazložene. Trgovinskemu ministru se je tudi omenjal pri tej priliki črtež železnice preko Železne Kaplje v Kranj. Na to baje deputacija ni dobila posebnega odgovora, v ostalem pa je z boljo nadejo ostavila poslanca in ministra.

— (Pozabljen ali ka-li?) Ker se je nedavno poudarjalo, da treba skrbeti za tiste uradnike, ki že dolgo vrsto let čakajo, da se jim umakne njih prednik in ker smo uverjeni, da je ta skrb za vse uradnike in za vse urade enakomerno razde-

ljena, usojamo si danes opozarjati dotične kroge na uradnika, ki slušuje že nad 48 let. To je gosp. Kraschna pri finančnem ravnateljstvu. Veliko, veliko uradnikov je že zaman čakalo, da bode gosp. Kraschna predložil svoje dokumente, a vse take nade šle so po vodi. Mislimo, da bi bil skrajni čas, da se mu da potrební migljaj, če ne zaradi drugega, vsaj ljubi ravnopravnosti na ljubo. Sicer bi utegnili res tisti imeti prav, ki trdijo, da se g. Kraschna ne upajo lotiti, ker ima v svoji kvalifikaciji pridevek „vertrauenswürdig“.

— (K ravnopravnosti.) Z Notranjskega pritožuje se nam rodoljub, da se mu je na železniški postaji na Rakeku že drugič ovrzel tovorni list, ker je bil slovenski pisan. Ker nam je ovrženi list poslal na ogled in ker smo se prepričali, da je pravilno pisan in da je na njem kolek za 5 kr., da toraj ni nobene formalne hibe, opozarjamo železniško oblastvo na to zlovoljno postopanje in pričakujemo, da se za bodoče ustavijo take neumestne burke, ki dotičnemu železniškemu uradniku neso baš v čast.

— (Slovenščina kot drugi deželni jezik.) G. dr. Dominkuš odvetnik v Mariboru odposlal je nedavno dve ulogi na c. kr. okrajno sodnijo v Arveži, katera je ulogi, ker ste bili slovenski, zavrnila. Tudi priziv ni imel vspeha, kajti nadsodnija potrdila je odlok prve instance. Iz tega je jasno, koliko ravnopravnosti uživa slovenščina kot drugi deželni jezik v Štajerskeji, in kako se povsod skrbi za blaženo nemščino.

— (O prof. Jagići) piše včerajšnji „Slovenec“: „Dunajska vlada si mnogo prizadeva, da bi ga na Dunajsko univerzo zvalila“. Žal da moramo temu oporekati, kajti vlada, kakor je pravil dr. Jagić sam, do sedaj ni storila niti najmanjšega koraka v tej zadevi.

— (Ciril in Metodijeva svečanost) z obširnim programom bode 6. dne septembra na planem v Borovnici. Prirediti jo društvi: bralno in gasilno, a sodelovala bodo tudi druga narodna društva.

— (V Trstu) razpočila se je pretekli petek zvečer pred uredništvom patrijotskega lista „Il Soldo“ petarda, ki pa k sreči ni napravila nobene škode.

— (Pasji god v Ormoži.) Soprog tukajšnjega nemčurskega kmetiča — ogniti se dvoumju pišimo slovo z malim k — pomnožila se je štirinogata obitelj — dvonožcev, z razumom razsvetljenih nemata — nadepolnim ščenetom, koje ona v svojej pasjej pobožnosti kliče — Cirilka! Rodbinska svečanost vršila se je v navzočnosti možaka izmed one vrste nogotcev, bivajočih v idiličnej samoti daleč izven selišč, ki so po poročilu starih mož nekdanj tudi v Ljubljani v trudnih nočeh, ko vse trdo spava, nad vonjajočim sodom svoje žezlo vihteli. Kumovala pa je kmetavšica sama ter ljubljenca pre tudi sama doji.

— (Šaleška Čitalnica) priredi v spomin tisočletnice Metodijeve slavnosti dne 8. sept. t. l. ob 4. uri popoldne na vrtu g. M. Tajnika v Družmirji z govorom, petjem, godbo in prosto zabavo. K obilnej udeležbi vabi odbor.

— (Razpisano) je mesto c. kr. okrajnega glavarja na Kranjskem, eventualno mesto vladnega tajnika in mesto okrajnega komisarja. Prošnje do 8. septembra t. l.

— (Razpisani učiteljski službi.) Na jednorazrednici na Breznici na Gorenjskem služba učitelja. Plača 450 gld. in stanovanje. Prošnje do 20. sept. t. l. — Na dvorazrednici v Begunjah na Notranjskem služba drugega učitelja. Plača 400 gld. Prošnje do 8. sept. t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kočevje 25. avgusta. Pri današnji dopolnilni volitvi izvoljen deželni sodnik svetnik Jakob Hren s 56 glasovi proti 23. deželnim poslancem. Hrenov protikandidat bil je Matija Verderber iz Kočevske Reke.

Oderberg 25. avgusta. Ruski dvorni vlak došel semkaj ob 8. uri 30 minut. Vsprejela in pozdravila sta je šlezjski deželni predsednik marquis Bacquehem, v imenu nemškega cesarja pa generalni lieutenant grof Brandenburg. Car stopil je iz vagona in govoril z pozdravljajočimi dostojanstveniki nekoliko besed. Postanek trajal dvanajst minut. Deželni predsednik ustopil je v dvorni vlak, da spremlja ruski velečastvi na vožnji skozi Šlezijo.

Szczakowa 25. avgusta. Točno ob 5. uri 10 minut pripeljal se je ruski dvorni vlak na kolodvor, ki je z ruskimi, avstrijskimi in gališkimi zastavami okrašen. Na kolodvoru nastavljena častna stotinja zasvira rusko himno. Car v opravi avstrijskega polkovnika, ž njim carevič v opravi avstrijskega ulanskega podpolkovnika, veliki knez Jurij v ruski kozaški uniformi, veliki knez Vladimir v opravi avstrijskega husarskega polkovnika stopili so iz vagona in car, pred njim pa knez Lobkovic šel je ob fronti častne stotnije. Potem predstavil se mu je FZM. baron Ramberg. Car podal je vojvodi Vrtimberškemu, knezu Windischgrätzu in namestniku Zaleskemu roko. S poslednjim govoril je car nekoliko časa. Ravno tako podala sta carevič in veliki knez Vladimir navzočnim generalom in namestniku roki. Carica in dvorne dame ostale so v vagonu. Po četrte ure trajajočem postanku nadaljevala je ruska gospoda pot v Kromeriz. Vlak vodil je od tod dvorni svetnik Klaudy.

Kromeriz 24. avgusta. Cesar in cesarica s spremstvom semkaj došla. Župan nagovoril ja je nemški in naposled v češčini izrazil veselje Kromeriza na tem Najvišjem pohodu. Mej neprestanimi slava in hoch-klici peljala se je cesarska dvojica v mesto. Pred gradom trosile so deklice cvetlice. V Gradu vsprejel jo je kardinal. Najlepše bilo je defilovanje vseh korporacij in hanaških banderijev okolu 3000 mož z 1200 konji. Sprevod trajal skoro jedno uro. Burno ovacije. Ob 5. uri dvorni obed z 52 kuverti. Pri obedu bili so nadvojvode, kardinal, ministri, civilni in vojaški dostojanstveniki. Zvečer mesto krasno razsvetljeno. Serenada češkega društva „Moravan“ in nemškega društva „Concordia“ izborna. Več sto baklašev omejilo je prostor za pevce. Ko se je cesar pri oknu pokazal, zadoneli so več minut trajajoči „Slava“, „Na zdar“ in hoch-klici. Po serenadi priklonil se je cesar v zahvalo in zaorili so zopet gromoviti klici.

Toulon 24. avgusta. Včeraj tukaj 10, v Marseille-u 45 ljudi za kolero umrlo. Na Španskem predvčeraj 5664 ljudi za kolero zbolelo, 1721 umrlo.

Madrid 24. avgusta. Včeraj na „Prado“ velika demonstracija 150.000 oseb s 60 zastavami proti okupaciji Karolinskih otokov od strani Nemčije. Po mnogih govorih valila se je množica pred ministersko palačo in klicala: Živila celokupnost Španjske! Živila vojska! Odposlala se je tretja ladija na Karolinske otoke.

Razne vesti.

* (Kdor zna, pa zna.) V Ostende biva sedaj slavni „prestidigitateur“ Herman, a ne kot umetelnik, ampak prišel se je tjakaj zdraviti. Neka dne poprosi ga pri sprehodu ob morski obali lepa grofica M., naj bi ustregel želji gostov, ki bi radi vsaj majhno produkcijo. Herman dejal je smijé: „Dobro, gospa grofica, ker tako želite, a šala bo Vas drago stala“. S temi besedami potegnil je grofici zlato, z dijamanti okovano zapestnico (bracelet) z roke, zavil jo v robec in vrgel v morje. Grofica zakričala je na glas, čarobnik pa je rekel smehljaje: „Koliko je stala zapestnica?“ — „15.000 frankov,“ bil je odgovor. — „Veliko denarjev za umetelnika brez posla,“ dél je na to Herman zamisljen. „Ali Vam smem dolg povračati v obrokih? Vzamite za sedaj na račun malenkost, ki jo ima Vaš gospod soprog, ki ravno prihaja, v klobuku.“ Prišlec snel je za pozdrav klobuk, a iz slednjega pal je krasen šopek. Pod cvetkami bil je skrit robec, katerega grofica niti pogrešila ni, v robci pa školjka in v školjki, ko so jo odprli, ležala je dragocena zapestnica.

Poslano.

Gospodo pri „Ljubljanskem Listu“ najljubše prosimo, da nas v bodoče z lahkokrtilim svojim orakelnom poštedi, ker si ni slavnih elastikarjev slavni „chorus“ v skromnem našem društvu še nobenega sedeža pridobil, oziroma naročil.

Za Čitalnico v Poddragi nad Vipavo:

Iv. Božić,
t. č. predsednik.

Ljudsko sredstvo. Moll-ovo „Francosko žganje“ daje ravno tako uspešno kakor ceneno sredstvo proti trganji po udih, ranah, oteklinah in ulesih. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Eksekutivne dražbe.

(Iz uradnega lista.)

1. eks. držb. pos. Josipa Kontelja iz Seve 28. avgusta v Postojni. 1. eks. držb. pos. Dominika Lovšina s Hriha, 4860 gld., 5. oktobra v Ribnici. 3. eks. držb. pos. Gašparja Vidriha iz Trna 4. septembra v Postojni. 1. eks. držb. pos. Frana Hudeža iz Ljubljane, 1462 gld. 80 kr., 28. septembra pri deželni sodnji v Ljubljani. 1. eks. držb. pos. Frana Stareta iz Spodnjega Smednika, 10020 gld., 21. septembra v Kranji. 1. eks. držb. pos. Antona Modrijana iz Rovt 4. septembra v Logatci. 1. eks. držb. pos. Janeza Nagodeta iz Hotedersice, 2522 gld., 24. septembra v Logatci. 3. eks. držb. pos. Marijane Bostic iz Gorenjega Smednika. 19. septembra v Kranji. 1. eks. držb. pos. Janeza Kopača iz Preserij, 17715 gld., 11. septembra na Vrhniki. 1. eks. držb. pos. Gregorja Krašovca iz Prema, 200 gld., 25. septembra v Il. Bistrici. 2. eks. držb. pos. Valentina Penka iz Parja 11. septembra v Il. Bistrici. 1. eks. držb. pos. Engelberta Šusteršiča iz Gorice, 1920 gld., 9. septembra v Kostanjevici. 1. eks. držb. pos. Janeza Herakoviča iz Novih Sel, 590 gld., 9. septembra v Kostanjevici.

Tužci:

24. avgusta.

Pri **Slonu**: Fuhrman z Dunaja. — Sprinzl iz Berlina. — Umlauf z Dunaja. — Hönigman iz Inomosta. — pl. Kerner, Schreckenfuhs, pl. Bronchi z Dunaja.

Pri **Malič**: pl. Guttman z Dunaja. — Rude, Lesar iz Trsta. — Herb iz Celovca. — Ernst z Dunaja. — Dumeu iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

23. avgusta: Peter Strukel, delavec, 37 let, Hrenove ulice 15, za vodenico. — Albert Höffern pl. Saalfeld, bivši notar, 73 let, sv. Petra cesta 57, za rakom. — Mihajl Premk, delavec sin, 7 mes., Karlovska cesta 6, za oslovskim kašljem. — Marija Bajar, zidarjeva udova, 73 let, Krakovski nasip 20, za vnetjem pljuč.

V deželni bolnici:

21. avgusta: Janez Peternel, gostač, 65 let, za jetiko. — Andrej Meglič, kovač, 24 let, za bramorico.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
24. avg.	7. zjutraj	732-55 mm.	12-0° C	brev.	megla	
	2. pop.	732-88 mm.	22-2° C	sl. zah.	obl.	0-00 mm.
	9. zvečer	734-80 mm.	14-6° C	sl. vzh.	d. jas.	

Srednja temperatura 16-3°, za 20° pod normalom.

Dunajska borza

dné 25. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld.	85 kr.
Srebrna renta	83	55
Zlata renta	109	—
5% marcna renta	99	85
Akcije narodne banke	872	—
Kreditne akcije	290	25
London	124	40
Srebro	—	—
Napol.	9	86 1/2
C. kr. cekini	5	89
Nemške marke	61	05
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	127
Državne srečke iz l. 1864	100 gld	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	85
Ogrska zlata renta 4%	98	90
„	92	45
5% štajerske zemljišče odvez obli	104	—
Dunajski reg. srečke 5%	100 gld	116
Zemlj. obli avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	50
Prior. obli. Elizabetine zapad. železnice	115	—
Prior. obli. Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld	179
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	99
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	191	75

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

NOV.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mälorh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Ženitev.

Trgovce in posestnik blizu Ljubljane, 26 let star, želi se kmalu oženiti in išče soprogo, ki naj bi bila 24—28 let stara, imela 400—800 gld. premoženja in da bi bila dobra gospodinja. Pisma, pa le s podobami, naj se oddajajo pod: **J. G., poste restante Ljubljana.** (484—2)

VIZITNICE

priporoča

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Deželna
Rogaška
slatina.
Tempeljski in Styria-vrelec.

Košnja otave

v Mestnem logu (8 oral) se odda. — Natančneje pove iz prijaznosti upravnistvo „Slov. Naroda“. (488—1)

Jednega ali dva učenca

takoj vsprejme (490—1)

M. ŠKRABEC,

kleparski mojster, v Ljubljani, Šelenburgove alicé.

Prav po ceni

dobre lesene kovčege

za gospode in gospé;

ročne kovčege in torbice.

Popravljanja po ceni priporoča

A. KOŠIR,

jermentar, sedlar in torbar, v Ljubljani, Kongresni trg št. 14. (491)

Popravek.

Glede naznanila v „Slovenskem Narodu“ zastran prodaje hiše v Hrušici opomnim, da to ni moja hiša, ampak hiša „pri Mokarji“ v gorenji Hrušici, katero sem bil le naprošen, kupovalcem razkazati.

Jožef Korbar,

(481—3) posestnik in župan v spodnji Hrušici.

Dve njivi,

jedna blizu Vodmata (meri 1200 □ sežnjev), druga poleg ceste v Šmartno, tik železniške proge (meri 1 oralo 600 □ sežnjev), prav pripravi za kako stavbo (tovarno, hišo, magacin ali šupo), sta iz proste roke cenó na prodaj. — Resni kupci naj se ogledajo pri posestniku, Sv. Petra cesta št. 42 v Ljubljani. (485—1)

Pohištvo

(478—3)

s krčmo, prodajalnico in mesarijo

na Visokem pri Kranji se po nizki ceni proda ali se pa tudi da za več let v najem. Pri hiši sta tudi 2 lepo zasajena vrta, kegljišče in vodnjak. Ta hiša bila bi posebno pripravna za kakega vinskega ali lesnega trgovca. Kaj več se izve pri Janezu Paulič-u, vulgo Tabor, na Visokem.



Cvet zoper trganje

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živeli, oteklino, otrple ude in kite itd., malo časa, če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet“ zoper trganje po dr. Malič-u z zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (401—8)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotočva v Ljubljani.

Takoj delujoče.

Uspeh zajamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in osivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zajamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahru-u**; v Trstu Peter Slovcich, via Sanità 13; v Gorici lekar C. Cristofaletti; v Reki lekar C. Šilhavy; v Celji Ed. Pellé; v Mariboru J. Martinz; v Rovinji lekar G. Tromba.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepčilno sredstvo, ki nareja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

☞ Ni sleparija! ☜ (40—16)

Uspešni lek za želodčne bolezni.

Z vinom mešana prijetna hladilna pijača. (125—12)

Dobiva se pri g. **Mih. Kastner-ji**, kakor tudi pri gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lassnik-u, J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schlaffer-ji, Schussnigg-u & Weber-ji, Josipu Terdini v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.